

Sygn. akt II Ca 994/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 roku we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa ***(...) Sp. z o.o. we W.***

przeciwko ***K. Z.***

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 8 maja 2013 r.

sygn. akt IX Cupr 44/13

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 994/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 15 maja 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) sp. z o.o. przeciwko K. Z. o zapłatę.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd podał, że powód nie udowodnił swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Sąd uznał w pierwszej kolejności, że powód nie wykazał swej legitymacji czynnej, tj. nie wykazał następstwa prawnego pomiędzy (...) S.A., z którą pozwana zawarła umowę z dnia 3.12.2011 r., a (...) SA. W przedłożonej przez powoda kopii umowy cesji nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanej. Powód nie przedłożył załączników zawierających wykaz przelewanych wierzytelności. Sąd podał też, że umowa cesji była niekompletna, nie dołączono bowiem do niej regulaminu wykonywania usługi oraz cennika, które zgodnie z treścią umowy stanowią jej integralną część. Powód dołączył inny regulamin, niż ten z którym zapoznania się pozwana potwierdziła. Sąd uznał ponadto, że powód nie przedstawił żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód. Sądowi I instancji zarzucił naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania umowy cesji za nieskuteczną, oraz naruszenie art. 471 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do zwolnienia dłużnika z obowiązku naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, za które ponosi odpowiedzialność. Nadto, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, prowadzące do błędu subsumcyjnego poprzez stwierdzenie braku legitymacji czynnej powódki. Zarzucił też błędne zastosowanie art. 328 § 2 k.p.c., art. 229 k.p.c. oraz art. 217 § 1 k.p.c. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku

przyczyn, dla których dowodom zgłaszanym przez powoda Sąd I instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, jak też naruszenie art. 3 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia niezgodnego z rzeczywistym stanem faktycznym, a tym samym poprzez naruszenie zasady prawdy materialnej.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej całości dochodzonego roszczenia, tj. kwoty 290 zł wraz z odsetkami od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty. Ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenie kosztów sądowych z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co **następuje:**

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Sąd Odwoławczy oparł się na ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy prawidłowo, nie znajdując podstaw do czynienia dodatkowych, bądź odmiennych ustaleń.

Prawidłowo poczynione przez Sąd postępowanie dowodowe i wywiedzione z niego wnioski prowadzą do przekonania, że procedowanie przez Sąd I instancji nie stało w sprzeczności z przepisem art. 232 k.p.c. Sąd ten dokonał szczegółowej oceny wszystkich zgromadzonych dowodów, zgodnie z powołanym przepisem, zaś powód nie wykazał, aby ocena ta miała wykraczać poza granice swobodnej oceny dowodów, przyjmując cechy dowolności. Zważyć należy, że oprócz wskazywanej własnej oceny dostarczonych Sądowi dowodów powód nie powołał żadnych okoliczności, dyskredytujących ocenę Sądu. Powód nie zgadzał się z oceną dokonaną przez Sąd i jedynie tym uzasadniał zarzut naruszenia powołanego przepisu.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na sobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Strona powodowa powinna była zatem udowodnić wszystkie okoliczności, z których wywodziła swe roszczenie.

Podstawę roszczenia powoda stanowiła umowa o usługi telekomunikacyjne zawarta pomiędzy (...) S.A. a pozwaną K. Z.. Z umowy tej strona powodowa (...)sp. z o.o. z siedzibą we W., powołując się na fakt następstwa po poprzedniku (...) S.A., który rzekomo był następcą prawnym (...) SA, wywodziła roszczenie o zapłatę kwoty 290 zł w związku z odstąpieniem przez pozwaną od tejże umowy po upływie 10 dni od jej zawarcia.

Prawidłowo Sąd I instancji przyjął, że strona powodowa nie wykazała swej legitymacji procesowej i już z tego powodu powództwo podlegało oddaleniu. Powód powoływał się na umowę cesji wierzytelności wynikającej z umowy o usługi telekomunikacyjne zawartej przez pozwaną K. Z. z (...) S.A., nie przedstawiając jednakże umowy przelewu wierzytelności wskazującej na przelew wierzytelności przysługującej (...) S.A., ani też wierzytelności wynikającej z tej konkretnej umowy z (...) S.A. z siedzibą we W. na stronę powodową.

Na uzasadnienie swej legitymacji powód przedstawił wyłącznie umowę przelewu wierzytelności zawartą pomiędzy (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., z której wynika, że przelew obejmował wierzytelności wobec dłużników wskazanych w załączniku nr 1 do tej umowy. Do umowy nie dołączył jednakże żadnych załączników mogących świadczyć o przelewie wierzytelności względem pozwanej K. Z., wynikającej ze wskazanej umowy. Sąd Rejonowy zatem słusznie ocenił, iż tak niekompletny dokument umowy, nie spełniał wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. Nie sposób w związku z tym wyprowadzić z przedstawionych okoliczności uprawnienie strony powodowej do żądania zapłaty należności przewidzianych w umowie o usługi telekomunikacyjne zawartej przez pozwaną K. Z. z (...) S.A. Powód nie twierdził też i nie wykazał, by pozostawał stroną jakiegokolwiek innego stosunku prawnego, z którego mogłoby wynikać jego uprawnienie do żądania zapłaty względem pozwanej.

Dodatkowo Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że nie zostało również udowodnione, by powództwo było uzasadnione, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Sąd Rejonowy właściwie odmówił wiarygodności i mocy dowodowej samej umowie o świadczenie usług, bowiem na podstawie tego nieczytelnego dokumentu nie sposób jest wyprowadzić wniosek, że pozwana K. Z., składając podpis pod tą umową, potwierdziła, iż jej integralną częścią jest regulamin i

cennik, jak i że zapoznała się z ich treścią. W oparciu o przedstawiony dokument nie sposób było przyjąć, że zawierał on postanowienie tej treści czy zbliżonej. Biorąc pod uwagę, że załączony do pozwu regulamin wskazuje, iż dotyczy on usług wykonywanych przez (...) S.A. i zarówno cennik, jak i regulamin nie zostały podpisane przez pozwaną, Sąd Rejonowy zasadnie powziął wątpliwość, co do prawdziwości twierdzeń powoda jakoby załączone dokumenty były integralną częścią umowy zawartej przez pozwaną K. Z. z (...) S.A. i że pozwana zapoznała się z ich treścią.

Ponadto, dochodząc swego roszczenia w związku z odstąpieniem od umowy o usługi telekomunikacyjne przez pozwaną, strona powodowa nie przedstawiła też żadnego dowodu miarodajnego dla potwierdzenia, że pozwana K. Z. złożyła „oświadczenie o rezygnacji z umowy”, na które powoływała się w pozwie. Nie sposób było traktować jako takiego dowodu noty obciążeniowej, zawierającej wzmiankę sporządzoną przez samą stronę powodową, jakoby naliczona opłata wyrównawcza dochodzona pozwem był związana ze złożeniem oświadczenia o odwołaniu zamówienia na usługę abonamentu telefonicznego.

Należy również zaznaczyć, że strona powodowa nie wskazywała także w apelacji żadnych dowodów na przedstawione okoliczności, ani też ich nie dołączyła, co potwierdza słuszność tej oceny, jakkolwiek zaznaczyć należy również, że dowody te dołączone dopiero do apelacji należałoby uznać za spóźnione stosownie do treści art. 381 k.p.c.

Nieuzasadniony był zarzut naruszenia art. 509 k.c. Sąd Rejonowy bowiem dokonał prawidłowej wykładni tego przepisu, wskazując, że dla skuteczności transakcji sprzedaży wierzytelności oznaczonej co do tożsamości, konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonej wierzytelności.

Zupełnie gołosłowny, nie poparty choćby konkretnymi twierdzeniami, był zarzut naruszenia art. 471 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do zwolnienia dłużnika z obowiązku naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, za które ponosi odpowiedzialność.

Odnosząc się natomiast do podniesionego w uzasadnieniu apelacji zarzutu naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. wskazać należy, że przepis ten nie ustanawia bezwzględneho nakazu przyznania za prawdziwe twierdzeń strony powodowej. Przepis ten stanowi, że w przypadku objętym normą tego przepisu przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanej przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przepis ten zatem, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, wprowadza domniemanie prawne, że prawdziwe są twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie czy w pismach procesowych doręczonych pozwanej przed rozprawą. Z treści przepisu jednakże równocześnie wynika wyraźnie, że domniemanie to jest wzruszalne. Sąd Rejonowy przedstawił szczegółowo argumenty wskazujące, iż istnieją uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń przytoczonych w pozwie. Wobec tych wątpliwości Sąd Rejonowy nie był władny oprzeć swego rozstrzygnięcia na samych tylko twierdzeniach powoda zawartych w pozwie. W związku z tym, Sąd I instancji słusznie ocenił, że konieczne stało się przeprowadzenie postępowania dowodowego. Wskazać też należy, że Sąd Rejonowy, biorąc pod uwagę bierne zachowanie się pozwanej w procesie, prawidłowo, na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.c. wydał wyrok zaoczny w sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.